

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ

— Ένα τυχερό, ένα τυχερό. . .

Ἡ φωνὴ αὐτῆ τοῦ μάγκα ἔλαμψε τὸν κ. Πιπεράκη νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν φοβερὴν ἀρρηρημάδα του καὶ ν' ἀγοράσῃ ἐν λαχείον τῶν Ἀρχαιοτήτων, τὸ ὅποσον ἐπιτηδείως ἔρριψεν ὁ μάγκας εἰς τοὺς πόδας τοῦ κ. Πιπεράκη διὰ νὰ θεωρηθῇ τυχερό.

Μετὰ δέκα ἡμέρας ἐγένετο ἡ ἐκκύβευσις.

Ἄλλος μάγκας διεσχίζε τὴν ὁδὸν φωνάζων :

— Τὸ παράρτημα καὶ οἱ κερδισμένοι ἀριθμοὶ τοῦ λαχείου. . .

Ἀγοράζει τὸ παράρτημα καὶ . . . τρίζει τὰ μάτια του. Ὁ α' ἀριθμὸς ἦτο ὁ . . . ἰσικὸς του, 20,506.

Μὲ μίαν τρεμουλά ἀπὸ τὴν χαρὰν του, σπεύδει ν' ἀνοίξῃ τὸ πορτοφόρι του καὶ ἐξάγει τὸ λαχεῖον διὰ νὰ βεβαιωθῇ. Ἀκριβῶς 20,506.

Ἔως ὅτου ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπῆτι τοῦ χιλίους ὑπολογισμοὺς ἔκαμε καὶ διασχίλια κατέστρωσε σχέδια. Ἐκέρδιζε 25,000 δραχμάς, 25,000 δουλειῆς ἤμποροῦσε νὰ κάμῃ. Ἀλλὰ τὰ χρήματα θὰ τα ἔπερνε μετὰ δύο μῆνας. Καὶ αὐτὸς ἔπρεπε ἀπὸ τώρα νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν φίλων του, οἱ ὅποιοι θὰ ἐπανηγύριζαν τὸ χαρμόσυνον γεγονός.

Σπεύδει λοιπὸν εἰς ἓνα στενὸν φίλον τοῦ μακαρίτου πατέρα του, τὸν κύρ Θεοφύλακτον, καὶ δεικνύων τὸ λαχεῖον καὶ τὸ παράρτημα, τοῦ ζητεῖ προκαταβολὴν 2,000 ἀπέναντι τῶν 25,000. Τὰς λαμβάνει ὁ Πιπεράκης, ἀπέρχεται καὶ ἄρχεται ἀπειδῶς δαπανῶν ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Ἦλθεν ἡ ἐποχὴ νὰ λάβῃ τὸ ποσόν. Καὶ εἰσέρχεται ὅλος μειδιῶν εἰς τὴν Ἀρχαιολογικὴν διὰ νὰ λάβῃ τὰ χρήματα, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ἐξέλθῃ δακρύων!

— Ἦλθα νὰ λάβω τὰ χρήματα τοῦ α' ἀριθμοῦ, λέγει εἰς τὸν ταμίαν.

— Τί χρήματα! αὐτὰ τὰ ἔλαβεν ἤδη ὁ δικαιοῦχος.

— Μὰ πῶς; ἔχω ἐγὼ τὸ λαχεῖον.

— Νὰ τὸ ἰδῶ.

— Ἰδοῦ, 20,506.

— Πολὺ καλὰ. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἀριθμὸς δὲν ἐκέρδισε τίποτε.

Καὶ ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ παράρτημα ἦτο ψευτικόν.

Ἄλλὰ αἱ 2,000 τοῦ κύρ Θεοφύλακτου;

Χίλια πράγματα ἀποπειρᾶται νὰ κάμῃ, ἀλλ' ὅλα

τὰ εὐρίσκει ἐπικίνδυνα. Ἀποφασίζει τέλος νὰ φανῇ εἰλικρινής.

Καὶ πηγαίνει καὶ τοῦ διηγεῖται ὅλα λεπτομερῆστατα.

Ὁ κύρ Θεοφύλακτος ἀνετριγιάσεν ἀκούσας τὴν Ὀδύσειαν τοῦ κύρ Πιπεράκη. Ἔχανεν ὀριστικῶς τὰς 2,000 ἀνευ ἀντισηκώματος τιμῆς.

Τοῦ ἦλθε τότε μία φαινὴ ἰδέα.

— Πολὺ καλὰ, κύριε. Ἀλλὰ διὰ νὰ σὲ ἀπαλλάξω πάσης καταδιώξεως, πρέπει νὰ συνδεθῆς μετ' ἐμοῦ ἀναποσπάστως.

— Δηλαδή; ἐτραύλισεν ὁ Πιπεράκης, δι' ὃν ἀληθῆς εὐτυχία θὰ ἦτο νὰ μὴ ξανάβλεπε ποτὲ πλέον τὸν κύρ Θεοφύλακτον.

— Νά, εἶνε μιά καλὴ εὐκαιρία νὰ πάρῃς τὴν Μαργαρώ.

Μαργαρῶ δὲ ἦν γεροντοκόρη τοῦ κύρ Θεοφύλακτου ὑπὲρ τὰ 42 γεγονυῖα, ὅπερ ἠνοήγασε τὸν κ. Πιπεράκη νὰ φωνάξῃ γεγωνυῖα τῆ φωνῆ:

— Ἄ! . . .

Ὁ ὅστις μεθερμηγεύόμενον: « Τλί, ἱλί, λαμὰ σαβαχθανή ».

Ἡ Μαργαρῶ διεκρίνετο πρὸς τούτους διὰ τὴν φιλαρέσειάν της. Ὅλα τὰ χρώματα τοῦ. . .

χρωματοπωλείου ἤνθιζον ἐπὶ τῶν παρειῶν της, ἢ μᾶλλον ἠδύλακον αὐτὰ ἢ μύτη της ἦτο μίαν τρανὴ ἀπόδειξις ὅτι εἶχε παρέλθῃ ἡμετήτωρ τὰ 40, τὸ ἀκρωτήριον δηλαδή τῆς Καλῆς Ἐλπίδος, διότι εἶχε σχῆμα ἀκριβῶς ἀκρωτηρίου.

Μαργαρῶ δὲ ἦν γεροντοκόρη...

Πρὸς τούτοις οἱ ρευματικοὶ πόνοι ἤρχισαν νὰ κλυδωνίζουσαν τὸ ἀσθενικὸν καὶ μαραμένον σῶμα της.

Διεμαρτυρήθη ἐπικαλούμενος θεῖα καὶ ἀνθρώπινα . . . σφάλματα ἄλλων ὁ Πιπεράκης, καὶ ζητῶν ἀναβολὴν κατατάξεως εἰς τὰς τάξεις τὰς συζυγιακάς. Ἄλλ' ὁ κύρ Θεοφύλακτος τὸν ἠπέλπει διὰ στερήσεως τῆς προσωπικῆς του ἐλευθερίας.

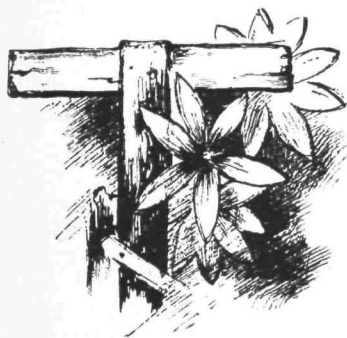
Καὶ ἠναγκάσθη νὰ ὑποκύψῃ, μετ' ἐλπίδων ἀτενίζων εἰς τὸν θεσμόν τοῦ . . . διαζυγίου.

Τὴν πρώτην ἡμέραν, καθ' ἣν μετὰ πολλὰς ἀντιρρήσεις ἐνέδωκε νὰ ἐξέλθῃ μαζῇ της, συνήντησεν ἕνα φίλον του, ἐξ ἐκείνων, μεθ' ὧν συνδιεσκεδάσεν ἐπὶ τῷ κέρδει τοῦ λαχείου.

— Τί εἶν' αὐτά, Πιπεράκη ; τοῦ ἐψιθύρισε μειδιών. Στὸ λότο σοῦπεσε ;

— Ἀκριβῶς, φίλε μου, ἀπήντησεν ἐκεῖνος θλιβερῶς, εἶνε τὸ λαχεῖον τῶν . . . Ἀρχαιοτήτων !

Ο ΑΝΟΡΘΟΓΡΑΦΟΣ ΜΥΤΟΣ

ἮΝ εἶχε γνωρίσῃ πρὸ μηνὸς εἰς τὸ Ν. Φάληρον, εἰς τὴν ἑπαυλιν τοῦ κ. Πατίστα, εὐτραφεστάτου κυρριάρχου δύο πρώτης δυνάμεως χρηματοκιβωτίων.

Τὰ ὀνόματά των ἀξίζουν ἀπὸ ἐν εὐμορρον σονέττο. «Εὐτυχία» ἐκεῖνη, «Αἰμύλιος» αὐτός. Τὴν ἀρμονικὴν αὐτὴν σύζευξιν τῶν βαπτιστικῶν των θὰ παρηκολούθη καὶ συμμετρικὴ κάλλιπος ἀναλογία. ἂν ἦτο δυνατόν νὰ συμβιβασθῶσιν αἱ ρίνες των, δηλαδὴ ἐὰν τοῦ μὲν ἐνὸς δὲν ἐδείκνυεν ἐπαναστατικὰς διαθέσεις, πάντοτε ἐπὶ τὰ πρόσω φιλοπροόδως σπεύδουσα, τῆς δὲ ἐὰν δὲν εἶχε κηρυχθῆ ἀπροκαλύπτως ὑπὲρ τῆς ὀπισθοδρομήσεως, φυτὸν ἀτελῶς ἀναπτυχθὲν ἂν καὶ ὑπὸ ἡλίους θάλλον, οἶοι οἱ ὀφθαλμοί της. Ὡμίλησαν μετὰ τὴν ἀμοιβαίαν σύστασιν οἰκειότατα, τὴν δὲ νύκτα ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ μὲν Εὐτυχία εἶδεν εἰς τὸ ὄνειρόν της μᾶλλον φιλελευθέραν, σχεδὸν ἀναρχικὴν τὴν μύτην της, ὁ δὲ ὄνειροπόλησε τὴν ἰδικὴν του συντηρητικωτέραν, φειδωλὴν εἰς μῆκος.

Μόλις ἐξημέρωσεν, ὁ Αἰμύλιος, κατ' ἀπαράβατον ἐρωτικὸν ἔθιμον, μετέγον ληστρικῆς αἰγλης, παρήλασεν ἀπὸ τὸ ἡμιάνοικτον ἰσόγειον παράθυρον τῆς Εὐτυχίας, εἰς ὃ ἐκεῖνη εἶχεν ἐνσφηνωθῆ ἀναμένουσα, ὡσεὶ ἐξ ἀορίστου μυστηριώδους αἰσθήματος ἐμπνευσθεῖσα, τὴν διέλευσίν του, βεβαιωτάτη ὅτι εὐχερῶς τὴν ἀνεξόφλητον συναλλαγματικὴν τῆς καρδιάς της, δι' ἧς θὰ ἐπληροῦτο τοῦ συνοικεσίου τοῦ ὄνειρον, θὰ ὀπισθογράφει ἐκεῖνος διὰ τοῦ ἔρωτός του.

Οἱ νεοσσοὶ αὐτοὶ τοῦ ἔρωτος, κεκηρυγμένοι ἐχθροὶ τῶν προλόγων καὶ τῶν προεισηγήσεων, ἤρχισαν εὐθὺς ἀμέσως τὰς φιλικὰς ἐχθροπραξίας.

— Μὲ συμπαθεῖς λοιπόν ;

— Σὲ λατρεύω.

— Τὸ ὀρκίζεσαι ;

— Εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου !

— Καὶ ἐγὼ εἰς τὸ κύμα τῆς θαλάσσης !

Ἔκτοτε ὁ εἰς μὲ τὸν φλογερόν του ἔρωτα καὶ ἡ ἄλλη μὲ τὴν ὑγρὰν ἀγάπην της ἰδέθησαν — πολὺ λογικόν, — ἐφλυάρησαν — πολὺ ἀναμενόμενον, — ἐχωρίσθησαν — πολὺ συνειθισμένον, — ἐλησμονήθησαν — πολὺ φυσικόν.

Παρήλθον τόσαι ἡμέραι ὅσαι θὰ ἤρουν ἵνα ἡ πανσέληνος, φθίνουσα, γίνῃ νέα. Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ ὁ Αἰμύλιος εἶχεν ἐκδράμῃ εἰς τὰ βορειοδυτικὰ περίχωρα τοῦ κλωβοῦ τῆς τρυγῶνος του.

Ἄφνης τεράστιος ὀγκόλιθος ἀερογωνιαίας γειτονικῆς οἰκίας συγκρούεται μὲ τὴν προπετῆ πύραν τοῦ προσώπου του. Δεινοὶ τὸν παραφέρουν πόνοι. Ἄλλοίμονον ! Ἐπαθεν ἡ μύτη του ἐκδορὰν ἀξιοσημείωτον, φοβεράν . . .

Αἱ κατὰ τοῦ ὀγκολίθου διαμαρτυρίαι ἔσχον ἀποτέλεσμα νὰ ἀνοιγῇ τὸ γειτονικὸν παράθυρον.

Φῶς κηρίου ἔρριπεν ὠχρὰν ἀκτῖνα ἐπὶ τοῦ ἐρειπωθέντος προχώματος τῆς μύτης. Θλίψις ἄρρητος ἐπλανᾶτο εἰς τοῦ προσώπου του τὰς γραμμὰς. Καὶ ἀνακράζει ἡ Εὐτυχία ἀπὸ τοῦ χαμηλοῦ παραθύρου, ὅπου τόσοι Ἀἰφέλειοι ἐδόθησαν ὄρκοι, ἄλλοτε φλογεροὶ ὡς τὸ καῦμα τοῦ ἡλίου καὶ ἄλλοτε κυμαινόμενοι ὡς τὸ κύμα τῆς θαλάσσης, μόλις εἶδε τὴν ἐκδορὰν, μὲ φωνὴν πνιγομένην εἰς τοὺς γέλωτας :

— Τί ἀνορθόγραφος μύτος ! Χά, χά, χά !

Ο ΑΔΙΟΡΘΩΤΟΣ

Χά ! Χά ! Χά !